ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ Ο ΜΟΡΕΝ!

Ὑπὸ Γκὺ δὲ Μωπασσὰν

Γιὰ στάσου, φίλε μου, εἶπα τοῦ Λαμπάρμπ, ἐπρόφερες τώρα δὰ αὐτὲς τὶς τέσσερες λέξεις: «Αὐτὸ τὸ γουροῦνι ὁ Μορέν». Πῶς διάβολο, δὲν ἄκουσα ποτὲ μου νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ Μορέν, δίχως νὰ τὸν ποῦν γουροῦνι; Ὁ Λαμπάρμπ, ποὺ εἶνε σήμερα βουλευτὴς μέ κύτταξε μὲ τὰ περίεργα σὰν τῆς νυχτεριδας μάτια του καὶ μοῦπε: — «Πῶς; εἶσαι ἀπὸ τὴ Ροσέλλ, καὶ δὲν ξέρεις τὴν ἱστορία τοῦ Μορέν;» Ὡμολόγησα πὼς δὲν ἤξερα τὴν ἱστορία τοῦ Μορὲν. Ὁ Λαμπάρμπ τότε, ἔτριψε τὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται:

—Θὰ γνώρισες, βέβαια, δίχως ἄλλο τὸν Μορὲν καὶ θὰ θυμᾶσαι τὸ μεγάλο του ἐμπορικὸ ποὺ εἶχε ἐπάνω στὴ προκυμαία τῆς Ροσέλλ;

—Ναὶ, πολὺ καλά.

—Λοιπὸν μάθε πὼς στὰ 1862 ἢ 63 ὁ Μορὲν πῆγε νὰ περάσῃ δεκαπέντε μέρες στὸ Παρίσι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν πρόφασι ὅμως πὼς θὰ ψώνιζε γιὰ τὸ ἐμπορικό του. Ξέρεις τὶ θὰ ποῦν γιὰ ἕνα ἔμπορο ἐπαρχιώτη, δεκαπέντε μέρες στὸ Παρίσι. Τοῦ ἀνάβουν τὸ αἷμα. Κάθε βράδυ θέατρα σχέσεις μὲ γυναῖκες, ἕνας ἀδιάκοπος ἐρεθισμὸς τοῦ πνεύματος. Ξετρελλαίνετοι κανεὶς. Δὲν βλέπει πειὰ παρὰ χορεύτρες μὲ μαγιὸ, θεατρίνες μὲ πολὺ ἀνοιχτὰ ντεκολτὲ, γάμπες στραγγυλὲς, παχουλιὰς ὤμους...

Καὶ φεύγει τέλος μὲ τὴ καρδιὰ ἀκόμα τραγμένη, μὲ γαρούμενη τὴν ψυχὴ μὲ κάποια ὄρεξι γιὰ φιλιὰ, ποὺ σᾶς γαργαλᾶνε τὰ χείλη.

Ὁ Μορὲν βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴ κατάστασι ὅταν πῆρε τὸ εἰσιτήριό του γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ ἀμαρτωλὸ Παρίσι στὴ Ροσέλλ, μὲ τὸ ἐξπρὲς τῶν 8, 40'. τὸ βράδυ. Βημάτιζε ἀνήσυχος. γεμᾶτος θλίψι, μέσα υτὴ μεγάλη εἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ὀρλεάτης, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε ἀπότομα μπροστὰ σὲ μιὰ νέα ποὺ φιλοῦσε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία. Εἶχεν ἀνεσηκώσει τὸ βέλο της καὶ ἀπὸ τὸ θαυμασμό του ὁ Μορὲν ψιθύρισε: — «Ὄμορφο, κομμάτι, μιὰ φορά!»

Σὰν ἀπεχαιρέτισε τὴ γρηὰ ἡ νέα μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ ὁ Μορὲν τὴν ἀκολούθησε. Ἔπειτα βγῆκε στὴ προκυμαία, καὶ ὁ Μορὲν τὴν ἀκολούθησε. Ἔπειτα ἀνέβηκε μέσα σ' ἕνα ἄδειο βαγόνι, καὶ ὁ Μορὲν τὴν ἀκολούθησε πάλι.

Εἶχε λίγους ταξειδιῶτες γιὰ τὸ ἐξπρές. Ἡ μηχανὴ σφύριξε καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Μπῆκαν στὸ ἴδιο βαγόνι. Ἦσαν ὁλομόναχοι!

Ὁ Μορὲν τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια του. Θἄταν δέκα ἐννιὰ ἕως εἴκοσι ἐτῶν. Ξανθή, ὑψηλή, ζωηρή. Τύλιξε τὰ πόδια της μὲ μιὰ ταξειδιωτικὴ κουβέρτα καὶ ξαπλώθηκε ἐπάνω στὸ κάθισμα γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Μορὲν συλλογιζόταν: «Τί νἄναι;» καὶ τοῦ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ χίλιες ὑποθέσεις, χίλια σχέδια. Ἔλεγε μέσα του. Διηγοῦνταν τόσες σιδηροδρομικὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἴσως νὰ παρουσιάζεται καὶ σὲ μένα τώρα καμμιά. Ποιὸς ξέρει; Μιὰ καλὴ τύχη ἔρχεται τόσο γρήγορα. Θὰ ἔφθανε νἄμαι μόνον τολμηρός. Μήπως ὁ Δαντὼν δὲν ἔλεγε:— «Θάρρος, θάρρος καὶ πάντα θάρρος!» Ἐὰν δὲν τῶπε ὁ Δαντών, θὰ τῶπε ὁ Μιραμπώ. Τέλος, δὲ σημαίνει... Μὰ ἔλα ποὺ δὲν ἔχω θάρρος, ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος!..

Ἄρχισε τότε νὰ κάμνῃ συνδυασμοὺς ποὺ θὰ τὸν ἔκαμαν νὰ θριαβεύσῃ. Ἐφαντάζετο ἕνα ἱπποτικὸ τρόπο γνωριμίας, κάτι μικροεκδουλεύσεις, ποὺ θὰ τῆς ἔκαμε, μιὰ ζωηρὴ συνομιλία, εὐγενικὴ ποὺ θἄπαιρνε τέλος μιὰ ἐξομολόγησι ποὺ θὰ τελείωνε... μὲ κεῖνο ποὺ φαντάζεσθε...

Μὰ κεῖνο ποὺ τοῦ ἔλειπε πάντα ἦταν ἡ ἀρχή, ἡ ἀφορμή. Καὶ ἐπερίμενε μιὰ εὐνοϊκὴ περίστασι, μὲ τὴν καρδιὰ ἀνάστατη, μὲ τὸ μυαλὸ ἄνω κάτω.

Σ' αὐτὸ τὸ μετοξὺ ὅμως ἡ νύχτα πρνοῦσε καὶ τὸ ὅμορφο κορίτσι κοιμότον πάντα, ἐνῶ ὁ Μορὲν ἐσχεδίαζε πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ. Ξημέρωσε καὶ σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε τὶς πρῶτες ἀκτῖνες του, μακρές, φωτεινὲς ἀκτῖνες ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ τὸ ἄκρο τοῦ ὁρίζοντος κι' ἔπεφταν ἐπάνω στὸ γλυκὺ πρόσωπο τῆς κοιμωμένης.

Αὐτὴ ἐξύπνησε, ἀνασηκώθηκε, κύττοξε τὴν ἐξοχὴ, κύττοξε τὸ Μορὲν καὶ χαμογέλασε. Ἐχαμογέλασε σὰν γυναῖκα εὐτυχισμένη, μ' ἕνα χαμόγελο ξένοιαστο καὶ χαρωπό. Ὁ Μορὲν ἔννοιωσε τρεμοῦλες μέσα του. Δίχως ἀμφιβολία τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο ἦταν γι' αὐτὸν, ἦταν μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι, τὸ ὀνειρεμένο σύνθημα ποὺ περίμενε.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἐσήμαινεν ἴσως:—«Βλάκας εἶσαι, ἀνόητος εἶσαι, κουτὸς εἶσαι νὰ μένῃς αὐτοῦ σὰν κούτσουρο ἀπὸ γθὲς τὸ βράδυ καρφωμένος στὸ κάθισμά σου;... «Λοιπὸν κύτταξὲ με, δὲν εἶμαι χαριτωμένη; Καὶ μένεις ἔτσι μιὰ ὁλάκερη νύχτα, μὲ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα ἀντίκρυσου, χωρὶς νὰ τολμήσῃς τίποτε, βλακέντιε;»

Ὁ Μορὲν τἄχασε μὴ βρίσκοντας μιὰ λέξι κατάλληλη, ἕνα κομπλιμέντο, ἔτσι γιὰ νὰ πῇ ἐπὶ τέλους ὅ,τι δήποτε. Μὰ δὲν εὕρισκε τίποτε, τίποτε. Τότε ἐσκέφθηκε: «Ὅτι γίνῃ ἂς γίνῃ, ἐμπρὸς!» Καὶ ἀπότομα, χωρὶς νὰ φωνάξῃ «προσοχὴ», προχώρησε μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, μὲ τὰ χείλη λαίμαργα, τὴν ἅρπαξε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε!

Ἐκείνη μ' ἕνα πήδημα πετάχτηκε ἐπάνω φωνάζοντας:—«Βοήθεια!» Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔκαμε χειρονομίες, μὲ τὰ χέρια της, κατατρομαγμένη, ἐνῶ ὁ Μορὲν, σαστισμένος, βέβαιος πὼς θὰ γκρεμιζότανε στὶς ράγες, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μισοφόρι τραυλίζοντας:- «Κυρία... ὦ!...κυρία!»

Τὸ τροῖνο λιγόστεψε τὸ δρόμο του καὶ στάθηκε. Δυὸ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τ' ἀπελπισμένα σινιάλα τῆς νέας, ποὺ ἐρρίχθηκε στὰ χέρια των τραυλίζοντας:—«Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος θέλησε... θέλησε... νὰ μὲ ...νὰ...» καὶ λιποθύμησε. Εἶχαν φθάσει στὸ σταθμὸ τοῦ Μωζέ. Ὁ ἀστυνόμος ποὺ ἦταν παρὼν ἐκεῖ συνέλαβε τὸν Μορέν.

Ὅταν τὸ θῦμα τῆς κτηνωδίας του συνῆλθε, ἔδωσε τὴ κατάθεσι του. Ἡ ἐξουσία ἀπήγγειλε τὴν κατηγορία. Καὶ ὁ φτω-

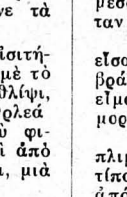

χὸς ἔμπορος ἔφθασε σπίτι του μόλις τὸ βράδυ μὲ μιὰ καταγγελία στὴ ράχι του ἐπὶ προσβολῇ τῶν δημοσίων ἠθῶν.

II

Ἤμουν τότε ἀρχισυντάκτης εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ «Φάρος τῶν Σαρὲντ» καὶ βλεπόμαστε μὲ τὸ Μορὲν κάθε βράδυ, στὸ ἐμπορικὸ καφενεῖο.

Ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε τὴν ἑπομένη τοῦ παθήματός του μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ. Τοῦ εἶπα καθαρά : — «Εἶσαι ἕνα γουροῦνι ! Δὲν φέρεται ἔτσι ὁ κόσμος». Ἔκλαιε. Ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε δείρει· κι' ὁ ἴδιος ἔβλεπε πὼς καταστρεφότανε στὴ δουλειά του, πὼς τὄνομά του κυλίστηκε στὴ λάσπη, πὼς ἀτιμάστηκε. Ὡς καὶ οἱ φίλοι του ἀγανακτημένοι δὲν τὸν χαιρετοῦσαν πειά. Τέλος μ' ἔκαμε νὰ τὸν λυπηθῶ καὶ φώναξα τὸν συνεργάτη μου, τὸ Ριβέ, ἕνα μπερμπαντάκο καὶ καλὸ σύμβουλο γιὰ νὰ πάρω τὴ γνώμη του.

Μὲ συμβούλευσε νὰ κυττάξω νά βρῶ τὸν εἰσαγγελέα ποὺ ἦταν φίλος μου. Ἔστειλα τὸ Μορὲν σπίτι του καὶ πῆγα στὸν εἰσαγγελέα.

Ἔμαθα πὼς ἡ παθοῦσα ἦταν ἕνα νέο κορίτσι, ἡ δεσποινὶς Ἀνριέττα Μποννέλ, ποὺ μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά της, γιὰ δασκάλα, στὸ Παρίσι καὶ ὀρφανὴ ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα πῆγαινε νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς στὸ Μωζέ, ὅπου εἶχε ἕνα θεῖο καὶ μιὰ θεία μικρονοικοκυραίους καὶ καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖνο ποὺ χειροτέρευε τὴ θέσι τοῦ Μορὲν ἦταν πὼς τὸν εἶχε καταγγείλει ὁ θεῖος, Ὁ δημόσιος κατήγορος ἦταν διατεθειμένος νὰ σκεπάσῃ τὴ ὑπόθεσι ἂν ὁ θεῖος ἀπέσυρε τὴν καταγγελία.

Γύρισα στοῦ Μορέν. Τὸν βρῆκα στὸ κρεβάτι του ἄρρωστον ἀπὸ τὴ συγκίνησι κι' ἀπὸ τὴ θλίψι. Ἡ γυναῖκα του, μιὰ γυναικάρα ἕως ἐκεῖ ἀπάνω, κοκαλιάρα καὶ γεννάτη, τὸν κακομεταχειριζότανε· δὲν τὸν ἄφηνε σὲ ἡσυχία. Μ' ἔβαλε στὸ δωματιό του, φωνάζοντάς μου, κατὰ πρόσωπο :

— Ἤρθατε νὰ δῆτε αὐτὸ τὸ γουροῦνι, τὸ Μορέν, ὁρίστε καμαρῶστε τον !...

Ἐξέθεσα στὸ Μωρὲν τὴν κατάστασι καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν οἰκογένεια. Ἡ ἀποστολή μου ἦταν λεπτή, μὰ δέχθηκα.

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πάω μόνος μου στὸ σπίτι τῶν θείων τῆς νέας, παρεκάλεσα τὸ Ριβὲ μὲ τὴ συμφωνία νὰ φεύγαμε ἀμέσως γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα εἶχα μιὰ ἐπείγουσα δουλειὰ στὴν Τορὲλλ, κι' ἔτσι, δυὸ ὥρες ἀργότερα, χτυπούσαμε τὴν πόρτα ἑνὸς κομψοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἤλθε καὶ μᾶς ἄνοιξε ἕνα ὄμορφο κορίτσι. Θἄταν ἡ λεγάμενη, σίγουρα. Εἶπα σιγὰ στὸ Ριβέ : — «Διάβολε ! ἀρχίζω νὰ δικαιώνω τὸ Μορέν» !

Ὁ θεῖος, ὁ κ. Τοννελέ, ἔτυχε νἄνε ἀκριβῶς συνδρομητὴς τοῦ «Φάρου», θερμὸς ὁμοϊδεάτης τῆς πολιτικῆς του, καὶ μᾶς ἐδέχθη μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό, μᾶς συνεχάρη, μᾶς ἔσφιξε τὸ χέρι, καταγοητευμένος ποὺ φιλοξενοῦσε τοὺς δυὸ συντάκτας τῆς ἐφημερίδος του. Ὁ Ριβὲ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί : — «Θαρρῶ πὼς θὰ καταφέρουμε τὴ δουλειὰ σὐτοῦ τοῦ γουρουνιοῦ τοῦ Μορέν».

Ἄρχισα τέλος νὰ μιλῶ γιὰ τὴ λεπτὴ ὑπόθεση. Προσπαθοῦσα νὰ φοβίσω τὸ θεῖο μὲ τὸ φάσμα τοῦ σκανδάλου. Τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβῃ πὼς χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, θὰ ἐμειώνετο τὸ ἠθικὸ τῆς κόρης μὲ τὸ θόρυβο ποὺ θὰ δημιουργεῖτο ἀπὸ μιὰ τέτοια ὑπόθεση· γιατὶ κανένας δὲν θὰ ἐπίστευε πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἁπλὸ φιλί.

Ὁ ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ κλονίζεται· ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποφασίσῃ τίποτε χωρὶς τὴ γυναῖκά του, ποὺ θὰ ἐπέστρεφε τὸ βράδυ ἀργά. Ἔξαφνα ἐφώναξε θριαμβευτικά ; — «Σταθῆτε, μοῦ ἦλθε μία ἔξοχη ἰδέα. Τώρα ποὺ σᾶς ἔχω δὲ σᾶς ἀφήνω νὰ φύγετε. Θὰ φᾶτε ἀπόψε καὶ θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ κ' οἱ δυὸ κι' ἅμα γυρίσῃ ἡ γυναῖκά μου ἐλπίζω πὼς θὰ συμφωνήσουμε.»

Ὁ Ριβὲ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία νὰ βγάλουμε ἐκεῖ ο τὸ γουροῦνι τὸ Μορὲν ἀπὸ τὴν δύσκολη θέση του, μᾶς ἔκαμε νὰ ὑποχωρήσωμε καὶ νὰ δεχθοῦμε τὸ κάλεσμα.

Ὁ θεῖος ἐσηκώθη χαρούμενος, ἐφώναξε τὴν ἀνεψιά του καὶ μᾶς ἐπρότεινε νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο στὸ κτῆμά του.

Ὁ Ριβὲ κι' αὐτὸς, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν πολιτικά. Ἐγὼ ἔμεινα δυὸ-τρία βήματα πίσω, πλάϊ στὴν ἀνεψιά. Ἦταν, ἀλήθεια, χαριτωμένη, τρισχαριτωμένη !

Τῆς ἔλεγα : —«Σκεφθῆτε λοιπόν, δεσποινίς, τί ἔχετε νὰ τραβήξετε... Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ παρουσιασθῆτε στὸ δικαστήριο, νὰ ἀντιμετωπίσετε τόσες ἀδιάκριτες ματιές, νὰ μιλήσετε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, νὰ διηγηθῆτε δημοσίᾳ ὅλη ἐκείνη τὴ θλιβερὴ σκηνὴ τοῦ βαγονιοῦ. Δὲν θἄταν καλλίτερα νὰ μὴ φωνάζατε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τραίνου ὅταν ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο ; Γιατὶ δὲν ἀλλάζατε ἁπλῶς θέσι ;

Ἤρχισε νὰ γελᾷ. «Ἀλήθεια, καλὰ λέτε, εἶπε Μὰ τί τὰ θέλετε ; Φοβήθηκα, Τὸ κτῆνος ἐκεῖνο ἐρρίχθηκεν ἐπάνω μου σὰν μανιακός, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη, μ' ἔκφραση τρελλοῦ. Καὶ δὲν κατάλαβα καλὰ-καλὰ τί ἤθελε νὰ κάμῃ. . .»

Τῆς ἐπανέλαβα ἀστειευόμενος:— «Ἂς εἶναι δεσποινίς, ὁμολογήσατε πὼς ἦταν συγχωρεμένος γιατὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρεθῇ κανεὶς ἀπέναντι σ' ἕνα τέτοιο ὄμορφο κορίτσι δίχως νὰ αἰσθανθῇ τὴ νομιμώτατη ἐπιθυμία νὰ τὸ φιλήσῃ.»

Ἐγέλασε πειὸ δυνατὰ καὶ φάνηκαν ὅλα της τὰ δοντάκια.

«Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ὡς τὴ δράση κύριε, εἶπε, ὑπάρχει πολὺ διάστημα...»

Παραξενεύθηκα γιὰ τὴ φράση της, ἂν καὶ ἦταν λίγο σκοτεινή. Τὴ ρώτησα ἀπότομα ; —«Λοιπόν, ἂν σᾶς φιλοῦσα ἐγὼ τώρα, τί θὰ κάνατε ;»

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ μὲ παρατηρήσῃ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω κ' ἔπειτα μοῦπε ἤσυχα : —«Ὦ ! γιά σᾶς ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.»

Πρὶν προφθάσῃ νὰ κουνηθῇ γιὰ νὰ μοῦ ξεφύγῃ τῆς εἶχα κολλήσῃ ἕνα φιλὶ στὸ μάγουλο. Παραμέρισε, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Ἔπειτα εἶπε:—«Λοιπὸν δὲν ντρέπεσθε βλέπω, οὔτε σεῖς! Μά μὴν τὸ ξανακάνετε πειὰ αὐτό. Ἀκοῦτε;»

Ἔλαβα ὕφος ταπεινὸ καὶ τῆς εἶπα σιγὰ: «Ὦ! δεσποινίς, ὅσο γιὰ μένα, ἔχω ὄρεξη νά περάσω ἀπὸ τὸ δικαστήριο γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ θὰ περάσῃ κι' ὁ Μορὲν».

Ξεκαρδίστηκε στὰ γέλοια καὶ μοῦ εἶπε:

—Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσθε! Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴ φράση της καὶ τὴν κρατοῦσα μέσα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἐγέμιζα φιλιὰ χορταστικά, παντοῦ ὅπου εὕρισκα θέσι, στὰ μαλλιά, στὸ μέτωπο, στὰ μάτια, στὸ στόμα κάποτε, στὰ μάγουλα, παντοῦ σ' ὅλο το πρόσωπο γιατὶ πάντα ἄφινε κάποιο μέρος ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τ' ἄλλα.

Μοῦ ξέφυγε κατακόκκινη καὶ πληγωμένη. «Εἶσθε ἕνας χυδαῖος κύριε, μοῦ εἶπε καὶ φταίω ἐγὼ ποὺ κάθησα καὶ σᾶς ἄκουσα.»

Τὰ πράγματα ἦσαν λίγο σκοῦρα, μὰ μοῦ κατέβηκε μιὰ ἔμπνευσις : —«Δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ ἕνα χρόνο τὼρα !».

Σήκωσε τὰ μάτια της μ' ἀληθινὴ ἔκπληξι. Τῆς ἐπανέλαβα ;

— Ἀλήθεια, δεσποινίς, ἀκούσατέ με. Δὲ γνωρίζω τὸ Μορὲν καὶ λίγο μὲ νοιάζει γιὰ δαῦτον. Ἂν πάῃ στὴ φυλακὴ ἢ στὰ δικαστήρια, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Σᾶς εἶχα ἰδῇ πέρυσι ἐδῶ πέρα, πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα. Μόλις σᾶς ἀντίκρυσα ἔννοιωσα κάποια τρεμούλα μέσα μου κι' ἀπὸ τότε ἡ εἰκόνα σας δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάτια μου. Εἴτε μὲ πιστέψετε, εἴτε δὲν μὲ πιστέψετε, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει Σᾶς ἐλάτρευα. Ἡ ἀνάμνησίς σας μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἤθελα νὰ σᾶς ξαναδῶ. Ἔλαβα ἀφορμὴν τὴν ὑπόθεσι τοῦ κτήνους αὐτοῦ τοῦ Μορέν, καὶ νάμαι ! Αἱ περιστάσεις μ' ἔκαμαν νὰ περάσω τὰ ὅρια. Συγχωρῆστε με γιὰ ὅ,τι σᾶς ἔκαμα, συγχωρῆστε με.

Ἐν μοῦ πήγαινε ὕπνος !

Προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια στὸ βλέμμα μου, ἕτοιμη νὰ ξαναχαμογελάσῃ. Ἐμουρμούρισε : «Ψευτιές». Ἐσήκωσα τὸ χέρι μου καὶ μὲ τόνο εἰλικρινείας (μὰ θαρρῶ πὼς ἤμουν πάντα εἰλικρινής), τῆς εἶπα : «Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς λέω ἀλήθεια».

Ἐκείνη εἶπεν ἁπλῶς. «Ἔλα δά !»

Εἴμαστε μόνοι, κατάμονοι, γιατὶ ὁ Ριβὲ καὶ ὁ θεῖος της χαθήκανε μέσα στοὺς γυριστοὺς δρομίσκους. Τῆς ἔκανα μιὰ ἀληθινή, μακρυά, γλυκειὰ ἐξομολόγηση σφίγγοντας καὶ φιλῶντας τὰ δάχτυλά της.

Τῆς μιλοῦσα σιγανὰ μέσα στὰ σγουρὰ μαλάκια της ποὺ σκέπαζαν τ' αὐτάκια της. Ἐφαινόταν σᾶν ἀναίσθητη, τόσο εἶχε μαγευθῇ.

Ἔπειτα τὸ χέρι της συνήντησε τὸ δικόμου καὶ τὸ ἔσφιξε κ' ἐγὼ ἔσφιγγα ἁπαλὰ τὴ μεσίτσα της μ' ἕνα σφίξιμο τρεμουλιαστό, ποὺ δυνάμωνε ὁλοένα. Δὲν ἐσάλευε διόλου πειά. Τὸ στόμα μου ἐχαΐδευε τὸ μάγουλό της κ' ἔξαφνα τὰ χείλη μου χωρὶς νὰ τὰ ζητήσουν βρῆκαν τὰ δικά της. Βίσταξε τόσο, τόσο, το φιλὶ ἐκεῖνο. Καὶ θὰ βαστοῦσε ἀκόμα πειὸ πολὺ ἂν δὲν ὄκουγα ἕνα «χμ, χμ» λίγα βήματα πίσω μου.

Ἐκείνη ἔφυγε ἀνάμεσα σὲ κάτι δεντράκια. Γύρισα κ' εἶδα τὸ Ριβὲ ποὺ μ' ἐπλησίαζε.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μοῦπε χωρὶς νὰ γελάσῃ : «Ἔτσι σιάχνεις ἐσὺ τὶς δουλειὲς αὐτοῦ τοῦ γουρουνιοῦ τοῦ Μορέν;»

III

Τὸ δεῖπνο μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Καθόμουν πλάϊ της καὶ τὸ χέρι της συναντοῦσε ἀδιάκοπα τὸ δικό μου κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζομάντηλο. Τὸ πόδι μου πατοῦσε τὸ πόδι της κ' οἱ ματιές μας συναντῶνταν κ' ἐσμιγαν.

Ἐκάναμε ὕστερα ἕνα γῦρο μὲ τὸ φεγγάρι καὶ τῆς ψιθύριζα στὴν ψυχή της ὅλα τὰ γλυκόλογα ποὺ μούρχονταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου. Τὴν ἀγκάλιαζα σφιχτά, τὴ φιλοῦσα κάθε στιγιὴ κολλῶντας τὰ χείλη μου στὰ δικά της. Μπροστά μας ὁ θεῖος καὶ ὁ Ριβὲ συζητοῦσαν. Οἱ σκιές των τοὺς ἀκολουθοῦσαν σοβαρὰ ἐπάνω στὴν ἄμμο τῶν δρομίσκων.

Γυρίσαμε σπίτι. Σὲ λίγο ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου ἔφερεν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ θεία ποὺ ἀνήγγειλλε ὅτι θὰ ἐρχόταν αὔριο τὸ πρωῒ στὴς ἑπτὰ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο.

Ὁ θεῖος εἶπε : «Λοιπόν, Ἀνριέττα, πήγαινε νὰ δείξῃς στοὺς κυρίους τὰ δωμάτιά των».Τὸν καληνυχτήσαμεν μὲ χειραψίες κι'ἀνεβήκαμεν.

Εὐθὺς ποὺ βρεθήκαμε μόνοι,τὴν ξαναπῆραστὴνἀγκαλιά μουπροσπαθῶντας νὰ τῆς πάρω τὰ λογικά καὶ νὰ νικήσω τὴν ἀντίστασή της. Ἀλλὰ μόλις κατάλαβε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ, ἔφυγε.

Ἐγὼ χώθηκα μέσα στὰ ροῦχα καταπεισμωμένος, ἐρεθισμένος, ταραγμένος, ξέροντας πὼς δὲν θὰ κοιμώμουν, κ' ἐκεῖ ποὺ προσπαθοῦσα νάβρω τὶ ἀδεξιότητα μπορεῖ νὰ εἶχα κάμει, κάποιος μοῦ

χτύπησε τὴν πόρτα.

Ρώτησα : «Ποιός εἶσαι ; »

Μιὰ φωνὴ λεπτὴ ἀπήντησε: «Ἐγώ»

Ντύθηκα γρήγορα καὶ ἄνοιξα. Μπῆκε μέσα.

«Λησμόνησα, μοῦ εἶπε, νὰ σᾶς ρωτήσω τὶ παίρνετε τὸ πρωΐ: «σοκολάτα, τσάϊ ἢ καφέ;»

Τῆς ρίχτηκα μ' ὁρμὴ καὶ τὴν ἔφυγα στὰ φιλιά, στὰ χάδια, ψιθυρίζοντας : «Παίρνω..παίρνω...παίρνω...» Μὰ μοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια μου, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ χάθηκε.

Ἔμεινα μόνος, λυσσασμένος μέσα στὸ σκοτάδι ζητῶντας σπίρτα καὶ μὴ βρίσκοντας. Τὰ ἀνεκάλυψα ἐπὶ τέλους καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο, μισοτρελλαμένος μὲ τὸ κερὶ στὸ χέρι.

Τὶ πήγαινα νὰ κάνω; Οὔτε σκεπτόμουν πειά. Ἤθελα νὰ τὴν εὕρω.

Κι' ἄρχισα νὰ ἐπιθεωρῶ τὶς πόρτες, πολεμῶντας ν' ἀνακαλύψω τὴ δική της. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ ὁδηγηθῶ ἀπὸ τίποτα. Ἔπιασα στὴν τύχη ἕνα κλειδὶ καὶ τὸ γύρισα. Ἄνοιξα καὶ μπῆκα... Ἡ Ἀνριέττα καθισμένη στὸ κρεβάτι της μὲ ἐκύτταζεν ἔκπληκτη.

Τότε ἔσπρωξα σιγὰ τό σύρτη, τὴν ἐπλησίασα πατῶντας πάνω στὰ νύχια καὶ τῆς εἶπα : «Ἐλησμόνησα, δεσποινίς, νὰ σᾶς ζητήσω κάτι γιὰ νὰ διαβάσω». Ἐκείνη ἀντιστεκότανε. Μὰ σὲ λίγο ἄνοιξε τὸ... βιβλίο ποὺ ζητοῦσα. Ἦταν ἀληθινά, τὸ θαυμασιώτερο μυθιστόρημα καὶ τὸ πειὸ θεῖο ποίημα.

Μιὰ καὶ γύρισα τὴν πρώτη σελίδα, μ' ἄφισε νὰ τὸ διατρέξω ὅπως ἤθελα. Καὶ φυλλομέτρησα τόσα κεφάλαια, ποὺ τὰ κεριὰ μᾶς ἔλυωσαν ἕως τὴν ἄκρη.

Ἔπειτα ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησα, ξαναγύρισα πατῶντας στὰ νύχια στὴν κάμαρά μου.

μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Ριβέ, μοῦ ψιθύρισε κατάμουτρα. «Τέλος πάντων ἀκόμη δὲν τελείωσες τὴ δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ γουρουνιοῦ τοῦ Μορέν ;»

Ἀπὸ τὴς ἑπτὰ τὸ πρωΐ μοὔφερε ἡ ἴδια τὸ κουπάκι μὲ τὴν σοκολάτα. Δὲν ἤπια ποτέ μου παρόμοια. Μιὰ σοκολάτα νὰ τὴν ρουφᾶς καὶ νὰ πεθαίνῃς. Μαλακή, βελουδένια, μυρωδάτη, μεθυστική. Δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὸ στόμα μου ἀπὸ τὰ χείλια τοῦ...φλυτζανιοῦ της.

Μόλις ἔφυγεν ἡ Ἀνριέττα μπῆκε ὁ Ριβέ. Φαινότανε λίγο νευρικός, ἐρεθισμένος σὰν νὰ μὴν κοιμήθηκε καθόλου τὴν νύκτα καὶ μοῦπε μὲ τόνο δύσθυμο : «Ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι σοῦ τὸ λέω πὼς θὰ χαλάσῃς στὸ τέλος τὴ δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ γουρουνιοῦ τοῦ Μορέν »

Στὶς ὀκτὼ ἤρθεν ἡ θεία. Ἡ συζήτησις δὲν βάσταξε πολύ. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀπέσυραν τὴν καταγγελία κ' ἐγὼ θ' ἄφινα πεντακόσια φράγκα γιὰ τοὺς φτωχοὺς τοῦ τόπου.

Θέλησαν τότε νὰ μᾶς κρατήσουν καὶ τὴν ἡμέρα. Ὠργανώσανε μάλιστα μιὰ ἐκδρομὴ νὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἀρχαῖα. Ἡ Ἀνριέττα πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τῆς θείας της, μοῦ ἔγνεφε μὲ κινήματα τῆς κεφαλῆς «Ναί, μείνατε λοιπόν. Ἐγὼ δέχθηκα, μὰ ὁ Ριβὲ φαγώθηκε νὰ φύγουμε.»

Τὸν πῆρα ἰδιαιτέρως, τὸν παρεκάλεσα, τὸν ἱκέτευσα. Τοῦ ἔλεγα : «Ἔλα λοιπόν, Ριβάκι μου, κάνε το γιὰ μένα» Ἀλλὰ φαινόταν ἀπελπισμένος καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε κατάμουτρα : «Ἀρκετὰ εὐχαριστήθηκα, καταλαβαίνεις, ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ γουρουνιοῦ αὐτοῦ τοῦ Μορέν».

Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω κ' ἐγώ.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὰ γραφεῖα τοῦ Φάρου, παρετήρησα πὼς μᾶς περίμενε πολὺς κόσμος... Μόλις μᾶς εἶδαν ἐφώναξαν : «Λοιπόν, διορθώσατε τὴ δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ γουρουνιοῦ τοῦ Μορέν ;»

«Μάλιστα, τελείωσε, χάρις εἰς τὸν Λαμπάρμπ».

Καὶ τραβήξαμε στὸ σπίτι τοῦ Μορέν.

Ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ συναπισμοὺς στὰ πόδια καὶ μὲ κρύα καταπλάσματα στὸκεφάλι. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγριοκύτταζε σὰν τίγρις ἕτοιμη νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Μόλις μᾶς εἶδε τόν ἔπιασε μιὰ τρεμούλα στὰ χέρια, καὶ στὰ γόνατα. Τοῦ εἶπα: «Τελείωσε, ἀχρεῖε, μὰ πρόσεξε νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃς».

Σηκώθηκε ταραγμένος, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ τὰ φιλᾷ,σᾶν νἄταν χέρια πριγκηπικά, ἔκλαψε, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ, ἐφίλησε τὸ Ριβέ, ἀγκάλιασε ἀκόμη καὶ τὴν κυρία Μορὲν ποὺ τὸν πέταξε μὲ μιὰ γροθιὰ στήν πολυθρόνα του.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ συνέλθῃ οὔτε ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτό, τόσο πολὺ μεγάλη ἦταν ἡ συγκίνησίς του.

Ἀπὸ τότε, σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία τὸν ἐφώναζαν πειά: «αὐτὸ τὸ γουροῦνι ὁ Μορὲν» καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν φώναζαν μὲ τὸ ἐπίθετο αὐτὸ καὶ τἄκουγε ἦταν τὸ ἴδιο σἄν νὰ τοῦ ἔδινες μιὰ μαχαιριά.

Ὅταν κανένας μόρτης στὸ δρόμο φώναζε «γουροῦνι» ἔστρεφε τὸ κεφάλι ἀπὸ ἔνστικτο πειά. Οἱ φίλοι του δὲν τὸν ἄφηναν ἥσυχο μὲ τὰ τρομερὰ ἀστεῖα των, καὶ τὸν ρωτοῦσαν κάθε φορὰ ποῦ ἔτρωγε ζαμπόν : «Μὴν εἶναι ἀπὸ δικό σου ;»

Πέθανε ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια.

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

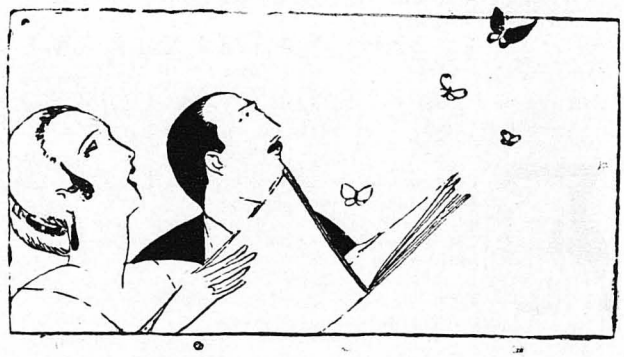

ΤΕΡΠΝΑΙ ΑΣΧΟΛΙΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΛΟΥΣ ΣΑΣ

Γιὰ πολλοὺς λόγους θὰ ἔκανα, ἴσως καλλίτερα ν' ἀρχίσω τὴν μονογραφία μου αὐτὴν λέγων ὅτι, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης σας πρὸς τὸν σκύλλον σας καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς σᾶς καί ἐκτὸς τοῦ μνημονικοῦ του, χρειάζονται δύο πράγματα ἀκόμη γιά νὰ γυμνασθῇ : Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ συγχώρησις. Εἶναι δυὸ ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶναι γνωσταὶ καὶ νὰ τηρῶνται τοὐλάχιστον, ὡς πρός τοὺς σκύλλους

Οὔτε ἴχνος ἐκβιαστικῆς ἐργασίας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ εὔκολα παιχνίδια ποὺ μαθαίνουν τὰσκυλλιὰ εἶναι καὶ τὸ νὰ σᾶς φέρουν στὰ δόντια τους διάφορα πράγματα.

Τὰ πρῶτα σχετικὰ μαθήματα δίδονται διά τινος σφαίρας, ραβδου ἢ παλαιοῦ ὑποδήματος. Ρίψατε λοιπὸν ὅτι δήποτε ἀντικείμενον καὶ κάνετε νὰ ἐννοήσῃ ὁ σκύλλος ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ. Τό ε, ἀφοῦ τὸ ἁρπάξῃ, φωνάξτε τον νὰ σᾶς πλησιάσῃ καὶ πάρτε του τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο κατὰ διαλλείματα. Τέλος ἀφοῦ ρίψετε καὶ πάλιν τό ἀντικείμενον, ἀλλάξτε ἀμέσως διεύθυνσι καὶ φωνάξτε τοῦ σκύλλου σας νὰ ἔλθῃ μαζί σας. Ἔτσι μανθάνει νὰ σᾶς ἀκολουθῇ μὲ τὸ ἀντικείμενον στὸ στόμα σ' ἀρκετὸ διάστημα.

Τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον μεταχειρισθῆτε το γιὰ λίγες μέρες καὶ κατόπιν ἀλλάξατέ το, ὥστε νὰ μάθῃ νὰ παίρνῃ στὰ δόντια του ὅτι δήποτε.

Ἐκτελοῦντες τὰ παιχνίδια αὐτὰ μὴ πιάνετε ποτὲ τὸ σκύλλο σας ἀπὸ τὸ αὐτί, ἀλλὰ πάντοτε ἀπὸ τὸ περιλαίμιο.

***

Μετὰ τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τοῦ α' γυμνάσματος, δύνασθε νὰ τὸν διδάξετε νὰ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι, μ' ἀρκετὴ εὐκολία.

Τὸ σκυλλὶ θὰ τραβήξῃ στὴν ἀρχὴ τὸ σχοινί, ἀφοῦ τὸ διατάξετε μὲ τὶς γνωστὲς λέξεις : «Ἔλα πάρτο» ! Θὰ νομίσῃ φυσικὰ ὅτι θὰ πάρῃ τό σχοινὶ μαζί του, ὅπως γινότανε καὶ μὲ τ' ἄλλα ἀντικείμενα, θὰ τὸ τραβήξῃ καὶ τὸ κουδοῦνι θὰ σημάνῃ. Τότε τοῦ δίνετε λίγο ψωμὶ καὶ ἔτσι ἀφήνει τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα μαθήματα θὰ ἔχῃ μάθῃ νὰ τραβᾷ μὲ τὰ δόντια του καὶ τὸ σχοινὶ τῶν κουδουνιῶν, ἢ τὸ σύρμα ποὺ ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα.

***

Παρέλειψα στὴν ἀρχὴ νὰ σᾶς προσθέσω ὅτι ὁ σκύλλος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εὐνοουμένη του ράβδο, γιατί ἐκτελεῖ ἔτσι ταχέως καὶ μὲ εὐχαρίστησι τὰς ἀσκήσεις ποὺ τὸν διατάσσει ὁ κύριός του,

Τὴν εὐνοουμένη αὐτὴ ράβδον τοῦ τὴν πετᾶτε νερὸ ἀβλαβὲς καὶ γαληνεμένο στὴν ἀρχή. Τὸ ἔνστικτον θὰ τὸν καθοδηγήσῃ νὰ κολυμβήσῃ καὶ σᾶς τὴν φέρῃ. Μὴ διακινδυνεύετε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἴσοδό του σὲ νερὰ βαθειὰ καὶ ταραγμένα. Δὲν ὑπάρχῃ φόβος νὰ πνιγῇ ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τοῦ μεταδώσετε τὸν φόβον πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τὸν καταστήσετε φοβιτσιάρη.

Ἄλλη διασκέδασις γιὰ ἕνα καλὸ σκυλλὶ εἶναι νὰ μπορῇ νὰ κολυμβᾷ ριπτόμενον μόνον του διὰ πηδήματος στὴ θάλασσα. Αὐτὸ τὸ κατωρθώνεται ὅταν τὸ ρίξετε ἀπὸ ὑψηλὰ πρῶτος ἐσεῖς, ὄχι ἀποτόμως, ἕως ὅτου συνειθίσῃ νὰ τὸ κάμνῃ καὶ μόνο του.

***

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ σκύλλοι τῆς Νέας Γῆς σώζουν ναυαγοὺς ἀπὸ τὴν πειὸ ἀγριεμένη θάλασσα.

Ἡ ἐκμάθησις πρὸς τοῦτο γίνεται ὡς ἑξῆς : Λαμβάνει ὁ φίλος σας ἕνα ἀνδρείκελλον ἀνθρώπου καὶ ἐπιβιβάζεται ἐπὶ λέμβου ἢ πλοιαρίου. Ὁ σκύλλος σας εὑρίσκεται μαζί σας στὴν ἀκτήν. Ἐξαφνα ὁ ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου φίλος σας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι κοντὰ οτὴν ἀκτὴ καὶ νὰ προσελκύῃ διὰ διαφόρων μέσων τὴν προσοχὴν τοῦ σκύλλου, ρίχνει τὸ ἀνδρείκελλον στὸ νερό.

Ὁ σκύλλος ὁ ὁποῖος εἶναι μαθημένος νὰ πέφτῃ στὴ θάλασσα νὰ πιάνῃ ραβδιὰ κι' ὅτι δήποτε ἄλλο, θὰ πέσῃ καὶ τώρα γιὰ νὰ πιάσῃ τό ἀνδρείκελλο. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ μὲ τό ἀνδρείκελλο συνηθίζει νὰ σώζῃ καὶ ἀνθρώπους σὰν καλὸς κολυμβητὴς ποὺ εἶναι...

Ὁ ΖΩΟΦΙΛΟΣ